

LASTURA

Zpravodaj Římskokatolické farnosti u kostela sv. Jakuba Staršího,
Praha 10 - Petrovice

duben 2009

od postu k Velikonocím

Milá farní rodino,

připravujeme se prožít spolu další Velikonoce a já se na to těším. V postní době se leckdo odhodlá nějak zpravdivět svůj křesťanský život a to je pak vidět ve farnosti i v rodinách i na našich tvářích. Modlitba, půst a almužna-skutky dobročinnosti - to jsou osvědčené prostředky a cílem je oživení lásky k Bohu i k lidem. Oživení našich vztahů. Vztahy jsou protikladem k izolaci. A my potřebujeme odstraňování hradeb. Vyjděme od obnovy našeho vztahu ke Kristu, který nám dal a dává své všechno, každý den se nám nabízí v Eucharistii, čeká na naši ochotu setkat se s Ním v modlitbě. Já se raduji, že přicházejí noví lidé, kteří ve svém srdci objevují touhu po intenzívnějším duchovním životě. Vždyť to je přirozenosti člověka přiměřené, důstojné a spravedlivé.

V minulých letech několik desítek z Vás prožilo postní duchovní obnovy. Někteří se nadále scházejí ve společenstvích. Několik desítek přijalo svátost biřmování a prožili ji jako naplnění Duchem svatým. Připomeňme si i několik sester a bratří v dospělém věku, kteří zde byli pokřtěni. O Velikonocích L.P. 2007 to byli Petr Čálek a David Damián Jakubáč. Petra mezi námi vídáme skoro každou neděli a můžeme se nechat strhnout jeho radostí, kterou vždy projevuje. Můžeme se také radovat z toho, že se napojil na síť vztahů s lidmi, kteří mají zájem, sílu, ochotu, prostě kteří chtějí. A tak Petra někdy do kostela provází Ondra Musil, jindy Jarešovi nebo i další. Jezdívá na vycházky s Vladimírem Obrátilem, Janou a Martinem Miňovskými. Dokonce s nimi i chodí plavat do bazénu. Chodí na agapé, na kávu na faru. A my zase někdy k němu. Pan Průcha také "dává řeč" s Pěťou a snad i zajdou na jedno...

Mám na srdci také Petrova spolukřtěnce Davida Damiána. Když jsem přišel do farnosti, zařídila můj kontakt s ním paní Miňovská. Tehdy pracovala v Jedličkově ústavě, kam David chodíval na střední školu. Projevila se u něho nemoc ovlivňující nervovou soustavu, postupně postihující některé smysly (zejména zrak), paměť, komunikaci i motoriku. Lékaři předpovídali dramaticky rychlé zhoršování stavu. Bohu díky se prognózy nenaplnily tak rychle a my jsme měli dost dlouhou dobu, asi dva roky, na přípravu ke křtu. David se vášnivě ptal na různé závažné otázky, potřebu odpuštění, smysl křtu, rozdíly mezi církvemi. Dychtil po nových a nových setkáních. Nejdřív jsem za ním jezdíval do "Jedličkárny", pak s doprovodem dobrovolných asistentek

přijíždíval i k nám na faru. Když už téměř nebo vůbec nic neviděl, seznamoval se s prostorem věcmi v kostele tím, že je ohmatával. A žasnul, že je okolo něj tolik desítek, ba několik stovek lidí... Po křtu se tady David – již vlastně David Damián - ještě párkrát objevil, ale vzhledem k postupu jeho nemoci bylo pro rodinu stále obtížnější jej sem dopravit. Pak jsem se dozvěděl, že je v ústavu pro mentálně postiženou mládež v Neratovicích. Několikrát jsem za ním byl. Pečují o něj dobře, ale D.D. už jen leží a jeho komunikační smyslová bariéra narůstá,

nic nevidí, málo mluví, dlouho nepromluví vůbec nic. Často je tím jediným, na co mi odpověděl, připomínka jeho křtu: "Jsem pokřtěn, jsem David Damián, dítě Boží..." To je pro něj tak oblíbené a tak živé. Jeho maminka jezdí do Neratovic několikrát týdně a na víkendy si jej rodina vozí do Prahy. Je ráda, že máme o D.D. zájem, a já Vás, bratři a sestry, prosím o to, abyste D.D. , přestože jej nevidáte, vnímali jako člena našeho společenství, dítě naší farní rodiny, modlili se za něj. Stejně tak do sítě našich vztahů patří i našich několik nemocných vázaných doma. Spojení s nimi v modlitbě a oběti je pro nás požehnaním.

Křtem jsme se stali bratry a sestrami, na sobě závislími. Raduji se i z hezkého společenství mládeže, které se vydalo do dalšího běhu duchovní obnovy, mezi biřmovanci a těmi, kteří chtějí naplno prožít obnovu svého biřmování se účastní i náš katechumen Tomáš Prokop Síbek. I jejich duchovní zrání je darem pro celou farnost. Chtějí Církvi sloužit svými nadáními a Bůh jim i nám chce dát navíc Dar z výsosti.

Požehnaný závěr postního období i Velikonoce přeje

František Převrátíl, kněz Kristův a Váš

redakční okénko

Podtitulek tohoto čísla je „od postu k Velikonocům“, ale asi by mělo být: „od Nového roku...“ Takže držíte další trochu „zpozdilou“ Lasturu, která svým obsahem „umně“ skloubila různá liturgická období (tentokrát hned 4) ☺. Ale není to u nás ostatně nic nového ani originálního, že kolem Velikonoc např. bilancujeme tříkrálovou sbírku (viz loňské velikonoční číslo). Navíc jistě uznáte, že by byla škoda neotisknout třeba dále uvedený krásný dopis, který není určen jen redakci, ale celé farní obci. A dřívější možnost se prostě nezdařila. Ale o tom, co Lastura všechno stíhá, či spíše nestíhá (a proč), si radši podrobněji popovídáme příště.

Mirek N.

Z REDAKČNÍ POŠTY

Milá Lasturo, drazí petrovičtí farníci, vážený a milý otče Františku! právě v závěru vánočního období, ve svátek Křtu Páně jsem dostala vaše „tak trochu tříkrálové“ vydání. Moc vám za ně děkuji. Seběmenší připomínka společenství, které mělo a má pro můj život zásadní význam, mi působí radost, Lastura plná vašich myšlenek a zpráv z farnosti obzvlášť.

Dovolte mi popřát vám všem do nového roku, který se právě rozbíhá, hodně štěstí a Božího požehnání. Především vám ale z celého srdce blahopřeji ke krásným třináctým narozeninám. Oslavte je radostně a s plným vědomím vzácného štěstí, jakého se zdaleka nedostává všem českým křesťanům. Mohu jen potvrdit slova pí Magdy Síbkové v jejím aktuálním článku. Žiju teď už skoro rok tzv. „na odpočinku“ v rodných severočeských Lounech a mám možnost srovnání. Tady, v okresním městě, je krásný chrám, vzorně pečovaný, šestkrát v týdnu bohoslužba, vzácný, úctyhodný a obětavý kněz, pěstuje se tu kvalitní chrámová hudba i společenství mladých a seniorek se schází. Ale jak žijí lidé v okolních obcích, neumím si dost dobře představit. V našem úrodném kraji je řada pěkných, výstavných kostelů, většinou zejí prázdnotou. Pokud mají to štěstí, že nejsou vykradené a vandalsky zdevastované. Ve dvou mimořádně krásných, náhodou zasvěcených také sv. Jakubovi Staršímu, jsem byla koncem loňského roku. První z nich, gotický sv. Jakub ve Slavětíně nad Ohří, proslulý rozsáhlými gotickými freskami, vyhledávaný a navštěvovaný turisty. Několikrát do roka se tu koncertuje, ale pro dlouhotrvající neúčast věřících se tu bohoslužby nekonají. Ten druhý je barokní sv. Jakub v Cítolibeč. Nádherné Brandlovy plastiky, Reinerovy oltářní obrazy. Časté koncerty nejen hudby cítolibských mistrů, které pro nás znovuobjevil a proslavil slovutný profesor Zdeněk Šesták, ale na pouťové pobožnosti podle slov p. děkana byl – jediný poutník. Na takových místech víc než jindy vzpomínám na náš kostelík v Petro-

vicích, na jeho atmosféru, na společenství farníků, na hluboké duchovní zážitky ze setkávání v roce duchovní obnovy, za které nepřestanu být vděčná Pánu Bohu, Vám, otče Františku, i vám ostatním, drazí bratři a sestry. Přeju vám hodně zdaru v úsilí o vybudování nového farního centra, nepřestávám se za vás modlit a srdečně vás zdravím.

Vaše Anna Železná

Tříkrálová sbírka 2009

V letošním roce se v rámci Tříkrálové sbírky podařilo naší farnosti shromáždit rekordních 21.266,10 Kč. Přes všechny organizační problémy tedy byly naše skupinky vysoce efektivní, protože průměr na jednu pokladničku výrazně překročil průměr za celou pražskou diecézi.

Poděkování patří nejen všem dárcům, ale hlavně všem aktivním účastníkům, v první řadě osvědčené obětavé koordinátorce paní Evě Šilerové. Podrobnější výsledky si můžete prohlédnout na: www.charita.cz

Myslím, že ode mne patří poděkování všem těm, co koledovali i těm, co přispěli. Trochu mě sice mrzí, že to bylo sice zase jen od našich lidí (farníků), ale o to více je ta částka úžasná – na dobu krize přímo fascinující.

Takže všem veliké „Pán Bůh zaplat!“ a pro příště na to 10. jubilejní koledování to asi bude chtít ještě více modliteb a asi i nového koordinátora. Co vy na to?

Eva Šilerová

A JEŠTĚ DVA KRÁLOVÉ NAVRCH...

S Tříkrálovou sbírkou jsem se setkal již před lety ve skautském oddíle Krhúti (www.krhuti.cz). Onehdá jsem ale nabídku našeho vedoucího Milana Kvíze odmítl, protože se mi termín koledování nehodil. V Petrovicích se o organizaci sbírky vzorně postarala paní Šilerová. Nutno podotknout, že úctyhodných 21.266 korun se podařilo vybrat především díky Vám všem, obětavým farníkům, kteří dary nešetřili. Po dětském koledování po nedělní mši mi paní Šilerová nabídla, že mi kasičky zapůjčí, abych si mohl zakoledovat i já někde jinde. Společně s bráchou Honzou jsme si půjčili v klubovně pláště, Magda nám vyrobila papírové koruny a středečního podvečera jsme vyrazili do vestibulu

metra Háje. Nevybrali jsme mnoho, lidi do kasiček házeli povětšinou drobné mince, spíš výjimečně nějakou bankovku. Přesto musím říct, že nás tahle zkušenost oba obohatila. Myslím, že je pro nás především radostí dělat aktivitu,

kterou alespoň svým malinkým dílkem pomůžeme dobré věci. Navíc člověk zjistí, jak je těžké oslovit někoho druhého a učí se být k lidem kolem pozornější. Zkoušeli jsme to úsměvem i vtipnými hláškami. Nejúspěšnější bylo zvolání „Dva králové pro Tříkrálovou sbírku“. Jistě Vás také zajímají veselé historky z akce. Nejvíc nás pobavila paní, která na nás v kvapném kroku křičela, kde máme někoho dospělého. Brácha (23 let) navrhoval, že kdyby se byla paní zastavila, bylo by nejlepší jí říct, že zavolám manželce, která může

potvrdit, že už jsem přes mladistvý vzhled plnoletý (a to již dobrých 7 let). Děkujeme paní Šilerové i Vám všem, kteří jste letošní Tříkrálovou sbírku podpořili.

Tomáš Síbek

ROZHOVOR

„Mamiíí, na co myslíš?“

„Za pár dní bude Popeleční středa.“ Odpovídám a přemýšlím, jestli se mám jako vzorná katolická matka chopit příležitosti a spustit domácí katechezi. Nechce se mi. Místo toho zůstávám sedět u psacího stolu a pozoruji svou nejmladší dceru. Právě skáče na posteli a nestará se o to, že na zem padají polštáře.

„Hurá, to dostanu křížek na čelo“, směje se radostně.

To mě zajímá. „Proč hurá?“ Zdá se mi pozoruhodné spojit znamení pokání a vlastní pomíjivosti se zvoláním „hurá“. Nepřestává skákat a přitom mi vysvětluje důvody své radosti.

„No přece budu mít znamení. Až půjdeme domů s křížkem na čele, všichni uvidí, že jsem křesťanka,“ vykřikuje ta devítiletá teoložka a pokouší se vyskočit co nejvýše. Peřina se svezla na zem.

„Aha, tak je to tedy,“ dívám se na naši holčičku a předstírám, že neslyším, jak postel trpí pod jejími bosými chodidly. Miluji tyhle rozhovory.

„A proč ho dostáváme? Ten křížek?“ Chci se ujistit, že obě mluvíme o stejné věci.

„Abych věděla, že patřím Pánu Bohu a taky ještě, že jsem hříšná.“ Má jasno. Triumf její teologie je obsažen v první části té věty, a to se mi líbí.

Definitivně odkládám práci a vzpomínám na atmosféru prvního dne půstu. Onen pocit se opakuje rok co rok. Myslím na nezvykle dlouhou řadu lidí v uličce mezi kostelními lavicemi, mnozí z nás stáli se sklopenou hlavou. Někde vpředu bylo slyšet tiché „... prach jsi ...“ stále znovu a znovu „...v prach se obrátíš...“ Zanedlouho jsem stála na začátku té řady já, někdo druhý se dotýkal

mého čela a částečky popela se neznatelně sypaly z mé kůže dolů. Ještě dnes cítím zvláštní naléhavost té chvíle. Člověk znamenal člověka prsty černými od popela, sám stejným popelem označený.

„Prach jsi a v prach se obrátíš.“ Pro Adama a Evu to možná byla poslední slova, která od Hospodina slyšeli. A věděli proč. Jak jim asi bylo? Představuji si spravedlivého Joba, který nešťastně seděl uprostřed popela se střepem v ruce. A nevěděl proč. Nebo žalmistu, který naříká „...naše duše leží v prachu...“ a obrací se na Hospodina „...na pomoc nám povstaň, vykup nás pro svoje milosrdenství.“¹

Tolik příběhů popsaných v Bibli. Jsou rozmanité zrovna tak jako příběhy našich vlastních životů. Hříšníci vedle spravedlivých v jedné Boží rodině.

I já patřím Pánu Bohu poznamenaná popelem. Proč jenom se to moje dítě raduje a já ne?! Domácí katecheze probíhá a jak to vypadá, katechetkou nejsem já.

Náhle se mi těsně před obličejem objevuje červená, zpcená tvář našeho neviňátka. Rychle dýchá, jak je unavená tím sportovním výkonem. Pevně vezme do dlaní mé tváře, až to bolí, upřeně se mi podívá do očí a z plných plic vykřikne: „Taky se říká: „Obrát se a věř evangeliu“. Má pravdu. To udělám.

Znovu jsem se zasnila, tentokrát však radostně.

Pokoj už byl tichý, postel prázdná, peřiny zůstaly ležet na zemi. Malá katechetka už dávno seděla ve vaně, na hlavě čepici z bílé pěny šamponu, nohama vytvářela vlnobití a zpívala: „Rozvíjej se poupátko, nejkrásnější z květů...“ Byla šťastná.

Renata Černá

¹ Pozn. pro zvědavé čtenáře: je to Ž 44, 26-27. A ještě něco. V žalmech jsem slovo popel objevila jenom na jednom místě. Že nevíte kde? Kdo ho najde, vyhraje.

PROČ SE TĚŠÍM NA BÍLOU SOBOTU...

Bílá sobota je ostrůvkem ticha v našem jinak uspěchaném životě. Jakoby i lidé, kteří nemají ani ponětí, jaký je význam tohoto dne, vycítili, že teď je třeba mlčet a jen poslouchat. I když právě tento den vrcholí vnitřní i jaksi vnější přípravy na Velikonoce, všude vládne klid.

Bílá barva symbolizuje čistotu, ticho, naději, ale i prázdnotu. Taková je i Bílá sobota. Člověk na jednu stranu cítí smutek a prázdno z odchodu někoho blízkého, ne-li nejbližšího, a zároveň má naději, že všechno bude lepší. Někomu může připadat připomínání si něčeho, co se stalo už tak dávno zbytečné, ale já si prostě potřebuji stále znovu a znovu opakovat, že existuje někdo, kdo za mě položil život, někdo, kdo za mě vybojoval nejtěžší a nejdůležitější boj na život a na smrt, že život vyhrál, že Kristus vstal z mrtvých.

Pro mě Bílá sobota vždy představovala ideální den pro změnu, kdy umírá vše staré a život začíná znovu, jinak a lépe. Je to takový Silvestr našeho života, který ovšem hlasitě nepřemostuje starý a nový letopočet, ale nenápadně vede člověka od smrti k životu. Tímto významným dnem končí období sebeutlumování a smutku a začíná čas oslav a radosti z vykoupení.

To ale zdaleka není všechno. Bílá sobota dokáže naplnit i přirozenou lidskou potřebu: dotknout se, vidět, zažít. Každý si najde, co potřebuje pro dokreslení atmosféry. Ať už je to setmělý kostel, oheň, svíčky, přivítání nových členů církve, nebo náhlé rozsvícení světél a rozeznění varhan a zvonů.

Když tedy k celému menu duchovních pokrmů, které nám Bílá sobota nabízí, přidáme i tyto tělesné vjemy, už se nikdo nemůže divit, proč se každý rok těším na Bílou sobotu.

Anežka Nedomová ml.

Liturgicko-teologická redakční poznámka:

I když v tomto příspěvku je termín „Bílá sobota“ použit především pro určení času, tak pro jistotu připojujeme toto upřesnění. Ten podivuhodný den, Bílá sobota, je vpravdě dnem ticha, ve kterém se chystá změna. Kristus ten den spočívá v hrobě. Sestoupil k mrtvým. Zmrtvýchvstání patří liturgicky až k neděli. Ta se slaví již od předvečera. Vigilie (noční bdění), to je ta bohoslužba, kterou vrcholí církevní liturgický rok. Ale ta se už k Bílé sobotě nepočítá. Ovšem je to nezvyk, počítat večer již k dalšímu dni a tak často k Bílé sobotě

počítáme (chybně) i večerní bohoslužbu. Navíc starší generaci má vzpomínka na obřady, které se před liturgickou reformou dělávaly v sobotu ve dne. Druhý vatikánský koncil upravil časové dispozice podle těch starokřesťanských. Přiměřenější by byla dokonce ještě nočnější hodina než 21.00.

VELIKONOCE U LUŽICKÝCH SRBŮ

Velikonoční zvyklosti Lužických Srbů jsou v mnohém podobné našim zvyklostem. Kromě toho však zde najdeme několik tradic, které u nás nemáme. V Horní Lužici se o Neděli velikonoční konají procesí poselství "velikonočních jezdců" na koních, nesoucí křesťanské poselství o zmrtvýchvstání. Tato procesí "jezdců - křížáků" jsou historicky doložena už od 15. století.

Tuto působivou tradici můžete letos vidět na vlastní oči, pokud se zúčastníte farního poutního zájezdu k Budyšínu. Přihlášky a podrobnosti u o. Františka.

redakční zadní vrátka

(aneb když Okénko nestačí)

*Redakce Lastury přeje všem svým čtenářům
opravdové prožití Svatého týdne,
plnou radost z našeho vykoupení
a hojnost požehnání do celé velikonoční doby.*

LASTURA, č.21/2009, pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost u kostela sv.Jakuba Staršího, Edisonova 17, 109 00 Praha 10 – Petrovice, web: <http://farnost.petrovice.org>

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna, č.ú. 188731509/0300. Fond na farní centrum: var.symbol 153.

Kontakt na duchovního správce: tel: 222956361, GSM: 776252251, prevrat@volny.cz

Kontakt na redakci: lastura@email.cz . Uzávěrka dalšího čísla: 30.4.2009.

Redakční rada tohoto čísla: P.M.F.Převrtil, M.Nedoma.

Poděkování všem přispěvatelům a Mgr.Jiřímu Vonešovi za poskytnutí grafiky sv.Jakuba.

Náklady na výrobu jednoho výtisku: 10,- Kč